

Philippe Entremont și Filarmonica „Moldova” dirijată de Ion Baci

Printre interpreții de prestigiu internațional, oaspeți ai Festivalului „George Enescu”, l-am aflat și pe pianistul Philippe Entremont. El cumulează o seamă de distincții, dintre care „Marele premiu al Concursului Marguerite Long-Jacques Thibaud” cu care a fost distins în 1953, a reprezentat, fără îndoială, consacrarea sa.

L-am urmărit mai întâi în recital a cărui dominantă a constituit-o, în primul rînd, varietatea programului.

Partita nr. 1 în Si bemol major de Bach a fost trecută, exceptînd *Sarabanda*, foarte alert, cursiv și animat. Dar noi, ascultătorii — evident și pianistul — am fost handicapați totuși de celebra interpretare profund simțită și gîndită a lui Dinu Lipatti, a cărei înregistrare va constitui totdeauna interpretarea de referință.

Sonata în Mi bemol major (K.V. 282) de Mozart a fost redată cu acel elan romantic care se potrivea bine cu conținutul lucrării. Modulațiile expresive din primul *menuet*, grația celui de al doilea și alura bine ritmată a *Allegro*-ului final ne-au format convingerea că avem de-a face, în primul rînd, cu un virtuoz al desfășurărilor pianistice lejere și fluente, de mare celeritate. Apoi grav și apăsător în introducerea din *Sonata în si bemol minor* (op. 35) de Chopin, Philippe Entremont nu ne-a lăsat să credem că a ținut prea mult la o exemplară precizie a execuției în *Scherzo*, pentru a-și lua însă revanșa în *Marșul funebru* pe care l-a prezentat cu întreg complexul său de răscolitoare durere.

Impresia certă a unei largi palete interpretative ne-a învederat-o în *Preludiile* de Debussy, unde ne-a arătat că dispune de acel tușeu impresionist specific care prezidează la o bună execuție. Am fi dorit totuși, în mod deosebit, să percepem acele efluvii de subtilă poezie a *Dansatoarelor din Delphi* și, fără joc de cuvinte, să fi fost cufundați în inefabila atmosferă a *Catedralei scufundate*, pe care, mărturisim că nu am simțit-o prezentă în execuția pianistului. În

sfîrșit, într-un suflet, a desfășurat, apoi, pentru încheiere, *Sonata a 2-a în re minor* de Prokofiev. Exceptînd *Andantele*, cu evocatoarele-i rezonanțe de cîntec rus, toate mișcările *Allegro* au apărut redade cu vivacitate, într-o neostoită grabă.

Impresia generală este că Philippe Entremont tablează îndeosebi pe tehnicitatea pianistică pe care o cultivă de preferință, lăsînd, pentru mai tîrziu, desigur, să descindă cît mai în adîncimea interpretării, să cultive fondul intim de emoții, de gîndire, din muzica prezentată.

Pe aceeași linie de tur de forță pianistică s-a situat și *Concertul pentru mină stîngă* de Ravel, în care interpretul nu a apărut de loc jenat de neofolosirea dextrei. Și aici, cascade întregi de note și pasaje tumultuoase au făcut ca solistul să se simtă la largul său deși nu a făcut o mare desfășurare de energie. Unele accente mai emoționale aveam să deslușim totuși în partea mediană, *Adagio*, a *Concertului în sol major* de același compozitor, cu toate că atu-ul major i l-a oferit *Presto* final.

În ambele concerte raveliene, Phillippe Entremont a fost susținut de Filarmonica ieșeană „Moldova”, sub conducerea dirijorului Ion Baci. Tînar muzician de talent, dispunînd de o tehnică sobră și eficientă, Ion Baci a știut să țină cumpăna convenabilă între solist și orchestră, cu arătarea că a dat prioritate, cu eleganță, primului.

Filarmonica „Moldova” este o formație de nădejde, în măsură să răspundă unor exigențe cît mai diverse de execuție și interpretare. Ne-a făcut să vibrăm la frumusețea *Concertului pentru orchestră de coarde* de Sigismund Toduța, atît de românesc ca melodică și de nobil în arhitectura sa simplă și ușor sesizabilă, rezervîndu-ne pentru încheierea programului, o scînteietoare interpretare a poemului *Till Eulenspiegel* de Richard Strauss cînd Ion Baci ne-a amintit pe alocuri de stilul minunat al maestrului George Georgescu, deținut de la venerabilul său prieten care nu era altul decît însuși autorul poemului.

J. — V. P.